

METSÄHALLITUKSEN PÄÄTÖS MH 1568/2019

**Metsästystä koskevista aluekohtaisista
kiintiöistä saamelaisten kotiseutualueella
Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnissa sekä
Lapin paliskunnan alueella Sodankylän kunnassa
1.6.2019 - 31.7.2022.**

Annettu Oulussa 15.4.2019

Päätös

Metsähallitus on vahvistanut seuraavat aluekohtaiset kiintiöt Metsähallituksen hallinnassa olevien valtion maa- ja vesialueen käyttämisestä metsästykseseen. Tämä päätös kumoaa aiemmin annetun päätöksen nro 1740/2016. Vahvistettuja kiintiöitä on noudatettava myönnettäessä lupia tai annettaessa muutoin metsästysoikeuksia.

Metsästystä koskevat pienriistan lupakiintiöt Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnissa sekä Lapin paliskunnan alueella Sodankylän kunnassa ajalla 1.6.2019 - 31.7.2022:

Sodankylä (Lapin paliskunta)

Ennen ja jälkeen kanalintukauden lupia voimassa yhtä aikaa enintään 130 kpl/vrk. Kanalintujen metsästyksen aikana kanalintujen metsästysoikeuden sisältäviä lupia voimassa yhtä aikaa enintään 70 kpl/vrk ja pienriistalupia ilman kanalintujen metsästysoikeutta enintään 60 kpl/vrk. Maksimissaan lupia voimassa keskimäärin 0,6 lupaa vuorokaudessa / 1000 ha.

Inari (Lupa-alueet 1606 Vätsäri, 1610 Hammastunturi, 1611 Kuttura ja 1612 Tsarmitunturi)

Kanalintujen metsästyksen aikana kanalintujen metsästysoikeuden sisältäviä lupia voimassa yhtä aikaa enintään 60 kpl/vrk. Maksimissaan lupia voimassa keskimäärin 0,5 lupaa vuorokaudessa / 1000 ha.

Enontekiö, Utsjoki ja Inari (Lupa-alueet 1605 Näätämo, 1606 Kaamanen, 1608 Muotkatunturi, 1609 Angeli)

Riekon metsästyksen aikana metsästyspaine enintään 1 metsästysvrk/km². Kuitenkin hyvän riekkokannan vallitessa metsästyspaine voi olla enintään 1,5 metsästysvrk/km² huomioiden, että yhden päivän keskimääräinen metsästäjä määrä ei saa 10 päivän jaksossa ylittää raja-arvoa 1 metsästäjä / 1500 ha. Alhaisen riekkokannan vallitessa metsästyspaine voi olla enintään 0,5 metsästysvrk/km².

Edellä määriteltyjen alueellisten kiintiöiden lisäksi voidaan kanalintujen metsästysaikana myydä metsästyslupia muulle pienriistalle enintään 20 % verran määritellystä aluekohtaisesta kanalintulupakiintiöstä.

Ennen ja jälkeen kanaintukauden lupia voi olla voimassa yhtä aikaa enintään:

- 190 kpl/vrk Enontekiöllä
- 420 kpl/vrk Inarissa
- 230 kpl/vrk Utsjoella

Koko alueella:

Ennen vuotuista lupakiintiön mitoitusta sekä ratkaisua metsästysluvalla metsästettävistä riistalajeista on kuultava alueen riistanhoitoyhdistyksiä ja Suomen riistakeskusta.

Hirven ja karhun metsästys

Hirvenmetsästyksen alueluvat metsästyslain 8 § alueella ratkaistaan paikallisten olosuhteiden, turvallisuusnäkökohtien ja riistanhoitoyhdistysten kanssa vuosittain käytävien neuvotteluiden perusteella. Mikäli samalla lupa-alueella metsästää useampi kuin yksi seurue, alueella on pääsääntöisesti oltava minimissään 80–160 hehtaaria/ampuja. Tarkoituksenmukaisten metsästysjärjestelyiden mahdollistamiseksi voidaan tarvittaessa käyttää alemmaa minimiarvoa. Useamman hirvialueluvan myöntämiseksi samalle alueelle tulee olla vähintään 1000 ha metsästysalaa/seurue.

Karhun metsästyksen enimmäiskiintiö 1 lupa/1500 ha.

Perustelut

Metsähallitus tarjoaa metsästysmahdollisuuksia valtion mailla. Mikäli lupia ei riitä kaikille, niitä tarjotaan ensisijaisesti niille kansalaisille, joilla ei ole muutoin kohtuullisia mahdollisuuksia metsästykseseen (metsästyslaki 45 § ja 46 §). Näitä mahdollisuuksia on jaettava kuitenkin siten, että saamelaisen kulttuurin harjoittamisen oikeudet tulevat huomioiduksi (Laki saamelaiskäräjistä, Laki Metsähallituksesta 6 §) ja metsästyslain 8 §:n mukainen kuntalaisten vapaa metsästysoikeus valtion mailla on reunaehtona otettu huomioon.

Metsästys, erityisesti riekon ansapyynti on myös osa saamelaisten perinteistä kulttuuria. Tämän päätöksen tarkoituksena on kiintiöidä metsästys niin, että se on ekologisesti ja sosiaalisesti kestävä, ja että edellä mainitut erityisoikeudet tulevat turvatuksi. Saamelaiskulttuuriin liittyvä poronhoito huomioidaan lupametsästyksen suunnittelussa ja ohjeistuksessa alueellisina, määrällisinä tai lupaehtoihin kirjattuina rajoituksina.

Tämä kiintiöpäätös on voimassa kolme metsästyskautta ja se päättyy 31.7.2022. Kolme vuotta voidaan arvioida kestoaltaan ajanjaksoksi, jolloin ei ehdi tapahtua sellaisia yhteiskunnallisesti merkittäviä muutoksia, jolla voisi olla vaikutuksia kiintiöinnin periaatteisiin. Tämän päätöksen valmistelussa on kuultu saamelaiskäräjiä 22.2.2019 (laki saamelaiskäräjistä 9 §).

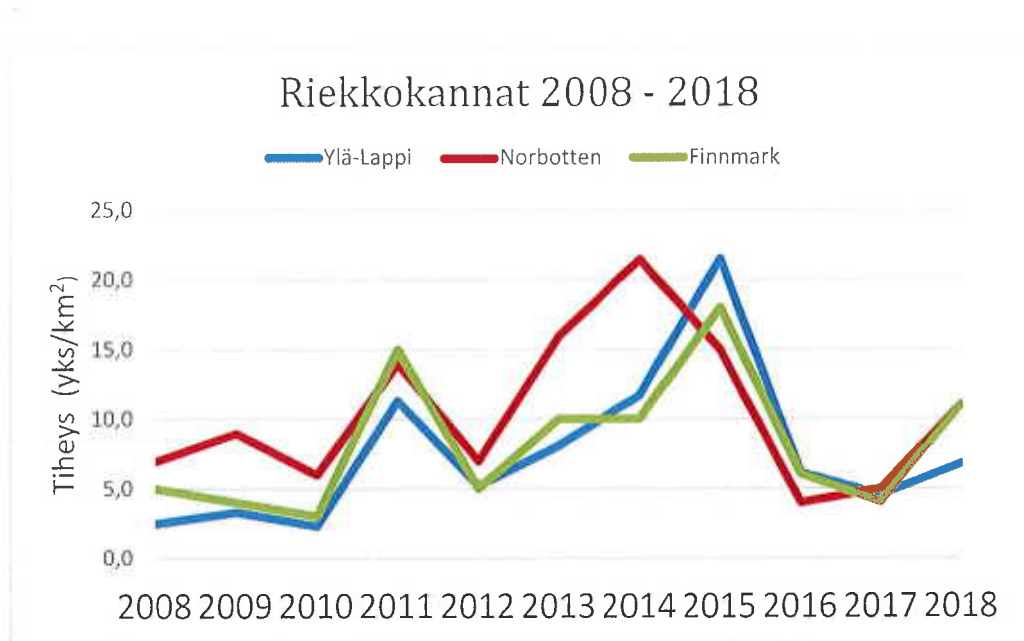
Kiintiöpäätöstä suunniteltaessa on lisäksi kuultu saamelaisten kotiseutualueen neuvottelukuntia; Utsjoen neuvottelukuntaa 26.2.2019, Inarin neuvottelukuntaa 27.2.2019 ja Enontekiön neuvottelukuntaa 28.2.2019 (Laki Metsähallituksesta 6 §).

Neuvottelukunnissa tarkastellaan lisäksi vuosittain metsästyksen toteutumista saamelaisten kotiseutualueella ja käydään läpi ne keskeiset asiat, jotka neuvottelukuntaan kuuluvat sidosryhmätahot näkevät tarpeelliseksi ottaa huomioon metsästyksen alueellisessa vuosittaisessa viranomaissuunnittelussa..

Mikäli jonkin riistaeläimen kanta vaarantuu, voidaan kyseisen lajin metsästys kieltää metsästyslain 38 §:n perusteella maa- ja metsätalousministeriön asetuksella määrääjäksi lajin esiintymisalueella tai osalla sitä. Nämä rajoitukset tai kiellot koskettavat kaikkia metsästäjiä.

Kanalintukannat

Kanalintukantojen seuranta tapahtuu Suomessa pääosin Luonnonvarakeskuksen (Luke) riistakolmiolaskentojen avulla. Kolmiolaskentojen rinnalle Ylä-Lapin riekkokantojen tilan seuranta varten otettiin vuonna 2008 käyttöön uusi menetelmä, kanakoira-avusteinen linjalaskenta, joka perustuu vuosittain elokuun alussa noin 190 laskentalinjalta ja noin 750 km:n matkalta kertyvään havaintoaineistoon. Vastaava menetelmä on käytössä Norjassa ja Ruotsissa, jossa sen on todettu soveltuvan erittäin hyvin tunturialueiden riekkokannan seurantaan. Laskentojen tulosten perusteella riekkotiheys ja riekkokannan vaihtelut ovat vuodesta toiseen hyvin samanlaisia Ruotsin Norbottenissa, Norjan Finnmarkissa ja Suomen Ylä-Lapissa (kuva 1).

Kuva 1. Riekkotiheys Ylä-Lapissa, Norrbottenissa ja Finnmarkissa vuosina 2008 - 2018. Lähteet: Luonnonvarakeskus, Naturvårdsverket, ja Finnmarkseiendommen.

Ylä-Lapin riekkokanta lähti runsastumaan vuodesta 2012 lähtien ja keskimääräinen riekkotiheys oli vuonna 2015 runsas, noin nelinkertainen (21,5 riekkoa/km²) vuoteen 2012 verrattuna (5,2 riekkoa/ /km²) (Paasivaara, A., Helle, P. & Katajamaa, J. 2015) . Runsaita riekkokantoja selittivät tuolloin erinomainen

poikastuotto ja tiheät sopuli- ja myyräkannat Ylä-Lapissa, jotka edesauttoivat riekkokannan kasvua petojen keskittyessä saalistamaan jyrssiä. Kolmen vuoden nousukauden jälkeen koko kalottialueen riekkokanta taantui vuosina 2016 ja 2017 heikkojen pesintätulosten ja romahtaneiden sopuli- ja myyräkantojen seurauksena keskinkertaiselle tai keskinkertaista hiukan alhaisemmalle tasolle. Toisaalta riekkokanta ei kuitenkaan laskenut niin alhaiselle tasolle kuin vuosina 2008 -2010. Vuonna 2018 riekkokanta vahvistui jo hieman edellisistä vuosista (Paasivaara, A ja Helle, P. 2018). Rajoituksia riekon metsästysaikoihin ei ole Utsjoen, Inarin ja Enontekiön kuntien alueilla viime vuosina asetettu. Sodankylässäkin riekon metsästys oli muutaman vuoden tauon jälkeen taas viime vuonna mahdollista kuukauden ajan (10.9. - 10.10.2018).

Teeri- ja pyykannat olivat Enontekiön, Utsjoen, Inarin ja Sodankylän alueilla keskimääräistä alhaisemmalla tasolla vuosina 2016 ja 2017, ja teertä sai siellä metsästää vain kuukauden ajan vuonna 2016. Pyy oli sen sijaan molempina vuosina kokonaan rauhoitettu ja teerikin vuonna 2017. Vuonna 2018 teeri- ja pyykannat alkoivat Lapissa jo elpymään ja teertä sai koko Lapin alueella metsästää kahden kuukauden ajan (10.9. -10.11.2018) sekä pyytä yhden kuukauden ajan (10.9.- 10.10.2018).

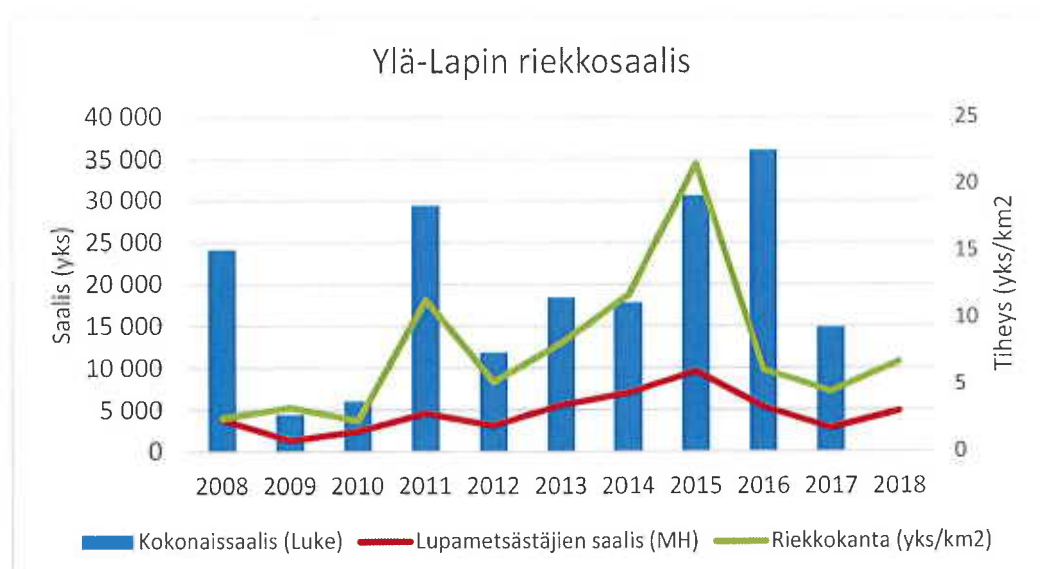
Metsokannat ovat kolmen viimeisen vuoden tarkastelujakson aikana olleet Inarissa vakaat, keskinkertaisella tasolla. Enontekiöllä metsokannat ovat kolmen viimeisen vuoden ajan olleet nousussa ollen viime vuonna jo hiukan Inarin metsokantoja vahvemmat. Metson metsästysaikaa ei Lapissa rajattu asetuksella vuosina 2016 - 2017, jolloin sitä sai metsästää 10.9. - 31.10. välisenä aikana. Viime vuonna metson metsästysaika piteni Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kuntien alueilla kahteen kuukauteen (10.9. - 10.11.2018). Sodankylän alueella metsoa sai syksyllä 2018 metsästää kolmen kuukauden ajan, joulukuun 10. päivään asti.

Mualla Suomessa metsäkanalintutiheydet olivat kauttaaltaan vuosien 2016 ja 2017 aikana, lisääntymisajan heikoista sääolosuhteista ja huonosta lisääntymismenestyksestä johtuen, keskimääräistä alhaisemmalla tasolla. Viime vuonna elettiin kuitenkin jo vahvaa kasvun vaihetta. Koko maan keskiarvojen valossa metson, teeren ja pyyn kannat runsastuivat edellisestä vuodesta noin 40 % ja riekkotiheys kaksinkertaistui. Kasvun ansioista kaikkien metsäkanalintulajien keskitiheydet olivat koko maan tasolla viime vuonna hieman korkeammat kuin viitenä edellisenä vuotena keskimäärin. Metsäkanalintukantojen runsastumista viime vuonna selittävät aikuislintujen hyvä säilyvyys edellisen talven yli, otolliset lisääntymisajan sääolot sekä myyräkantojen tila. Luonnonvarakeskuksen seurantojen mukaan myyräkannat olivat olleet vähissä jo pitkän aikaa, jolloin pienpetojenkaan määrä ei ole ollut korkea.

Metsästyksen ekologisen ja sosiaalisen kestävyuden varmistaminen

Tässä kiintiöpäätöksessä tunturialueen riekon metsästyksen mitoituksen perustana pidetään metsästyspainetta, jonka kestävyuden raja-arvoksi arvioidaan kolme (3) metsästysvuorokautta/km². Raja-arvo perustuu tutkimustuloksiin (Willebrand & Hörnell 2001, Hörnell- Willebrand 2005), ja se on ollut käytössä Ruotsin valtion maiden riekon metsästyksen säätelyssä vuodesta 2006 lähtien. Edellä mainitut tutkimukset ovat osoittaneet, että metsästyspaineen rajaaminen kolmeen metsästysvuorokauteen neliökilometriä kohden pitää riekon metsästyskuolleisuuden ekologisesti kestäväällä, alle 30 % vuotuisella tasolla. Riekon metsästysverotus Ylä-Lapissa on viime vuosikymmenen aikana pysynyt pääasiassa tämän tason alapuolella, enintään noin 20 % suuruisena. Poikkeuksena hyvät riekkovuodet, jolloin ansapyynti lisääntyy yleensä merkittävästi ja kokonaisriekkosaaaliin osuus laskennallisesta kannasta nousee lähelle kestävyuden raja-arvoa (30 %) (Kangas ym. 2006 ja Niemi ym. 2009.).

Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kuntien yhteenlaskettu riekkosaaali vaihteli Luke:n ylläpitämän tilastokannan mukaan on viimeisen kymmenen vuoden aikana vaihdellut 4 400 - 36 000 yksilön välillä (kuva 2). Saalismäärän suuri vaihtelu kuvastaa tunturialueen riekolle tyypillistä kannanvaihtelua. Lupametsästäjien osuus kokonaissaaliista on vaihdellut 15 - 40 % välillä. Paikkakuntalaisten saalisosuus Ylä-Lapin riekkosaaaliista on keskimäärin n. 70 % (Nykänen ym. 2014). Perinteinen kuntalaisten harjoittama riekon ansapyynti muodostaa n. 50 % saaliista (Korhonen 2004). On syytä huomioida, että Luke:n käyttämä tilastointijakso on kalenterivuosi, jonka vuoksi tammi-maaliskuun riekkosaaali kirjautuu seuraavan metsästysvuoden saaliiseen. Esimerkiksi suurin osa vuoden 2016 riekkosaaaliista koostuu ansapyytäjien alkutalven saalista, eikä syksyn 2016 saalista, jolloin riekkokanta oli jo rajusti laskenut. Muiden kanalintujen yhteenlaskettu saalis Ylä-Lapissa vaihteli 1400 - 3 300 yksilön välillä vuosina 2015 -2017 (Luonnonvarakeskus tilastotietokanta). Valtaosa muiden kanalintujen saaliista koostui metsosta, koska esim. pyy ja teeri olivat vuonna 2017 Ylä-Lapissa kokonaan rauhoitettuja.

Kuva 2. Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kuntien yhteenlaskettu kokonaissaalis ja lupametsästäjien saalis sekä riekottiheys vuosina 2008 - 2018.

Kuntalaisten metsästäjien osuuden turvaamiseksi vuosittain myytävien lupien määrä rajoitetaan 0,5–1,5 metsästysvrk/km². Tällöin arvioitu kuntalaisten ja lupametsästäjien yhteenlaskettu kokonaissaalis ei ylitä kestävän verotuksen raja-arvoa (riekolla 30 %). Kiintiöpäätöksessä rajataan lisäksi kuntalaisten ja lupametsästäjien yhteenlasketuksi vuorokautiseksi keskimääräiseksi metsästäjämääräksi 1 metsästäjä/1500 ha. Kyseinen raja-arvo perustuu tutkimuksiin kuntalaisten pienriistan metsästyksen käyttämisestä metsästysvuorokausista (esim. Kangas 2006, Niemi ym. 2009, Nykänen ym. 2014) sekä aikaisempien vuosien kokemukseen ja sidosryhmiltä saatuun palautteeseen lupa-alueiden metsästäjämäärästä. Samaan aikaan metsästävien määrän rajoittamisella pyritään ehkäisemään alueiden ruuhkautumista ja huomioidaan poronhoitotyöt alueella.

Tässä kiintiöpäätöksessä on määritelty metsästysvuosien 2019 - 2022 pienriistan metsästyksen keskimääräiset kiintiöt. Pienriistaluvilla saa metsästää kanalintuja, jänistä, vesilintuja ja pienpetoja. Kiintiöpäätöksessä on velvoite kuulla alueen riistanhoitoyhdistyksiä ennen päätöstä lopullisesta lupamäärästä sekä pienriistaluvilla metsästettävistä metsäkanalintulajeista.

Kiintiöpäätöksen kestävyden varmistaminen

Tämän kiintiöpäätöksen mukaisten lupien myynti toteutetaan vuosittain kaksivaiheisena. Osa kiintiöstä vapautetaan myyntiin kesäkuun alussa ja osa säästetään toiseen myyntijaksoon elokuun loppuun. Tällä menettelyllä voidaan ottaa huomioon heinä-elokuussa tapahtuvien riistakolmio- ja linjalaskentojen tulokset ja sovittaa ne lupamyyntiin, mikä on keskeinen osa kestävyden turvaamista. Kiintiöiden jakautuminen ensimmäisen ja toisen myyntivaiheen välillä voivat vaihdella alueellisesti, eikä sitä ohjata tässä päätöksessä, koska nämä järjestelyt eivät kyseenlaista kuntalaisten oikeuksia, eivätkä metsästyksen ekologista tai sosiaalista kestävyttä.

Elokuun myyntijakso ajoitetaan vuosittain siten, että mahdolliset maa- ja metsätalousministeriön asettamat metsästysrajoitukset tai -kiellot voidaan huomioida lupamyynnissä. Mikäli lupia on myyty kesän myyntijaksolla sellaiselle ajalle ja alueelle, jossa metsäkanalintujen metsästys kielletään asetuksella, luvat perutaan ja niistä maksetut rahat palautetaan.

Metsähallituksella on vuosikymmenien kokemus metsästyksen mitoittamisesta valtion mailla. Suunnittelijat vastaavat metsästyksen vuotuisesta mitoituksesta kiintiöpäätöksen puitteissa. Työ toteutetaan riistasuunnittelujärjestelmän avulla. Lupasuunnittelu on aluekohtaista ja mitoituksessa huomioidaan kanalintukantojen vaihtelun lisäksi alueen metsien rakenne ja metsästettävyyys, alueen muu käyttö (mm. matkailu- ja virkistyskäyttö), luontaisten elinkeinojen harjoittaminen ja poronhoito sekä muu maankäyttö. Alueelliset kiintiöt määritellään riistanhoitoyhdistyskohtaisesti.

Tässä päätöksessä oleva Lapin paliskunnan aluetta sekä Inarin kunnan neljää pienriistan lupa-aluetta (1605 Näätamö, 1606 Kaamanen, 1608 Muotkatunturi, 1609 Angeli) koskeva kiintiöinti poikkeaa muista alueista. Lokan ja Porttipahdan altaat sijaitsevat alueella, jonka vuoksi vesilintujen metsästys on alueella yleistä. Tämän vuoksi on kiintiöity myös lupametsästäjien määrä alueella ennen kanalintukauden alkua, jolloin vesilinnustus käytännössä tapahtuu. Lapin paliskunnan alueen kiintiön määrittely (yhtä aikaa voimassa olevien lupien määrä vuorokaudessa) perustuu tutkittuun tietoon siitä, millaisen metsästyspaineen metsästäjät keskimäärin saavat aikaan ja mitkä ovat sen ekologiset ja sosiaaliset vaikutukset. Tässä on sovellettu aiempia tutkimuksia (esim. Kangas 2006, Niemi ym. 2009, Nykänen ym. 2014) ja kiintiöinti vastaa muualla Suomessa valtion mailla noudatettavaa menettelyä.

Metsästyksen suunnittelussa ja mitoituksessa otetaan huomioon myös sosiaalinen kestävyys. Tällä tarkoitetaan sitä, montako metsästäjää voidaan alueelle sijoittaa ilman, että he häiritsevät toisiaan tai muita luonnossa liikkujia. Tämän mitoitus perustuu siihen palautteeseen mitä eri tiheyksillä toteutuneesta metsästyksestä on vuosien mittaan saatu. Sosiaalisen kestävyden mitoitus on siis kokemuspohjainen ja se tehdään alueellisesti.

Saamelaiskulttuuriin oleellisesti liittyvän poronhoidon huomioon ottaminen lupametsästyksen suunnittelussa ja mitoituksessa on sosiaalisen kestävyden arvioinnissa yksi keskeinen asia. Kiintiöpäätöksen valmistelua ennakoivissa neuvotteluissa on erityisesti käyty läpi lupametsästyksen ja poronhoidon välisiä ongelmakohtia. Tämä otetaan huomioon metsästysasiakkaiden ohjauksessa, johon myös paliskuntien edustajat itse osallistuvat. Myös saamelaiskäräjien esiin tuomat asiat pyritään ottamaan huomioon metsästyksen käytännön suunnittelussa.

Kiintiöpäätöksessä tehdyn hirvenmetsästyksen mitoituksen tavoitteena on estää liiallisten päällekkäisten lupien määrä alueella. Liian suuri määrä seurueita ja metsästäjiä yhdellä lupametsästysalueella voi olla mahdollinen turvallisuusriski. Asetettu kiintiö 80–160 ha valtion maata/metsästäjä on laskennallinen minimi, josta voidaan poiketa käytännön metsästysjärjestelyiden niin vaatiessa. Tällainen tilanne voi syntyä esimerkiksi silloin, kun valtion mailla metsästävillä seurueilla on käytössään myös valtion maahan liittyviä yksityisiä alueita. Tällöin metsästäjämäärä jakaantuu valtion alueita laajemmalle alueelle. Hirvikannan verotuksen säätely tapahtuu pyyntilupien avulla, jotka myöntää Suomen riistakeskus.

Lähteitä:

Hörnell-Willebrand M. 2005: Temporal and spatial dynamics of Willow grouse (*Lagopus lagopus*). – Acta Universitatis Agriculturae Sueciae 2005: 53 (Doctoral thesis).

Kangas, L. 2006. Metsäkanalintujen metsästys Pohjois-Suomessa. Metsästyskuolleisuus, metsästyksen valikoivuus ja kestävyys. Kala- ja riistaraportteja nro 378, Riistan- ja kalantutkimus.

Korhonen, P. 2004. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2003. – Kala- ja riistaraportteja nro 326, Riistan- ja kalantutkimus.

Luonnonvarakeskus tilastotietokanta: Riistasaalis (verkkojulkaisu). [viitattu: 21.3.2016]. Saantitapa:

http://statdb.luke.fi/PXWeb/pxweb/fi/LUKE/LUKE_06%20Kala%20ja%20riista02%20Rakenne%20ja%20tuotanto_16%20Metsastys/5_Mets_saalis.px/?rxid=c3be5a80-abfa-42fb-b177-9a81849f8329

Niemi, M., Nylander, E. & Korhonen P. 2009. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2008. Riista- ja kalatalous – Selvityksiä 20/2009. 32 s.

Nykänen, A., Nylander, E. & Korhonen, P. 2014. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2013. Riista- ja kalatalous – Tutkimuksia ja selvityksiä 13/2014. 43 s.

Paasivaara, A., Helle, P. & Katajamaa, J. 2015. Ylä-Lapin riekot 2015 <https://riistakolmiot.fi/raportit/yla-lapin-riekot-2015/>

Paasivaara, A. & Helle, P. 2018. Ylä-Lapin riekot 2018 <https://www.riistakolmiot.fi/raportit/yla-lapin-riekot-2018/>

Willebrand, T. & Hörnell, M. 2001: Understanding the effects of harvesting willow ptarmigan *Lagopus lagopus* in Sweden. – Wildlife Biology 7: 205-212.

Willebrand, T., Hörnell-Willebrand M & Asmyhr, L. 2011: Bag size is more sensitive to variation in hunter effort than to variation in willow grouse density. – Oikos 120: 1667 - 1673.

Lainkohdat Laki Metsähallituksesta (234/2016) 6 §, 18 § ja 39 §
Metsästyslaki (615/1993) 6 §, 8 § ja 20 §
Laki saamelaiskäräjistä (974/1995) 9 §

Muutoksenhaku

Tähän päätökseen tyytymätön saa hakea siihen valittamalla muutosta Pohjois-Suomen hallinto-oikeudelta siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

Valitusosoitus on liitteenä.

Päätöksen täytäntöönpano

Tämä päätös voidaan panna täytäntöön muutoksenhausta huolimatta. Muutoksenhakuviranomainen voi kuitenkin kieltää päätöksen täytäntöönpanon.

Päätöksen tiedoksianto

Tämä päätös saatetaan tiedoksi yleistiedoksiantona. Päätös pidetään nähtävänä 31.5.2019 saakka Metsähallituksen Oulun toimistolla, Veteraaninkatu 5, 90101 Oulu. Asiakirjan nähtäväksi asettamisesta ilmoitetaan Virallisessa lehdessä sekä lisäksi seuraavissa sanomalehdissä: Lapin Kansa, Kaleva, Pohjolan Sanomat, Kainuun Sanomat, Maaseudun Tulevaisuus ja Hufvudstadsbladet

Erätalousjohtaja

Jukka Bisi

Esittelijä

Ahti Putaala